

Kapitola 2.

ARIA

Venku bylo zataženo.

Žádná modrá obloha, ani slunce, ani stín. Proto bylo tak zvláštní, když se uprostřed parkoviště před nemocnicí jeden stín objevil.

Nejdřív to byla jen taková skvrna, která se šířila po chodníku. I kdyby přece jen svítilo slunce a vytvářelo stíny, nikde kolem nestálo žádné auto, lampa a rozhodně ne žádná osoba. Prostě nic, co by mohlo vytvořit zrovna takový stín.

Ten podivný stín rostl, až nabyl velikosti a tvaru asi dvánáctileté dívky s dlouhými vlnitými vlasy. Jakmile ten stín přestal růst, změnil se. Začal zářit oslňujícím bílým světlem, jako by se někde hluboko uvnitř rozsvítila stovka světýlek. A z tohoto světla vystoupila dívka.

A jakmile stanula nad bílou kaluží, jasné světlo rázem zhaslo.

Dívka se souhlasně podívala na svůj stín.

„Dobrá práce,“ řekla mu.

Stín vypadal potěšeně, když se tak šťastně vrtěl pod jejíma nohama. Dívka se rozhlédla a žasla nad tím, že je opravdu *tady*, i když *tady* znamenalo na parkovišti u nemocnice jednoho zamračeného odpoledne. Pocítila vzrušení při pomyslení, že je vůbec někde.

Že je *někdo*.

Byl tu jen jeden problém.

Ta dívka na parkovišti nevěděla, kdo je.

Nutno říct, že sice věděla, co je, ale byl to její první den, kdy byla *někdo*. A teď když byla někdo, byla zvědavá, jaký druh *někoho* vlastně je. Zvedla si před oči ruce, jako by jí to měly objasnit. A svým způsobem se tak stalo. Na zápěstí objevila modrý náramek. Nic na něm nebylo, jen přívěsek se jménem vyrytým drobným písmem.

Aria.

Vyzkoušela si to jméno vyslovit párkrát nahlas a líbilo se jí.

„Jmenuji se *Aria*,“ pověděla svému stínu. Ten nepatrně přikývnul.

Pak se poprvé podívala na sebe. Potěšilo ji, že má na sobě zelené tričko, bílou sukni s kapsami a světle modré legíny. *Aria* – to jméno se jí opravdu líbilo – měla tenisky s bílými tkaničkami, pak se ale rozhodla, že fialové by vypadaly lépe. Jakmile na to pomyslela, začaly se tkaničky postupně zbarvovat donachova.

Aria se usmála a chytila si pramen vlasů. Podržela si ho před očima, aby se podívala, jakou barvu mají její vlasy. I když po slunci nebylo ani památky, její hnědé pramínky zářily měděnými odlesky.

Nádhera, pomyslela si Aria. Nechala si pramen vyklouznout z prstů a její oči (zelenomodré, i když to ještě nevěděla) se zatoulaly na bílou budovu, která se tyčila před ní. Byla obrovská! Aria se kousla do rtu a přemítala, jestli toho, koho hledá, najde v tak velkém domě.

No, řekla si Aria rozhodně, *jedno po druhém*.

Nejprve stín.

Nemohla jen tak odběhnout a nechat ho na parkovišti (tedy *mohla*, ale bylo by to divné). A tak posunula jeho hlavu za sebe, nohy před sebe a udělala dva kroky vpřed tak, aby se její boty spojily s botami jejího stínu a ne aby mu stála na břiše. Aria se pak několikrát otočila kolem své osy a ujistila se, že se jí stín drží, hýbe se tam, kam ona, zastaví se, když se ona zastaví a vůbec se chová jako naprosto normální stín.

Jakmile si byla jistá, že stín neuteče, uhladila si sukni, zastrčila si pramen vlasů za ucho a vydala se k nemocnici.

K proskleným dveřím vedlo několik schodů a uprostřed nich seděli muž a žena schoulení u sebe, i když byl teplý den. Žena vypadala rozrušeně – *velice* rozrušeně – a Aria jí chtěla pomoci. Ale nemohla. *Nesměla*.

Nebyl tam totiž modrý kouř.

Aria věděla, že má zasahovat jen v případě, že uvidí modrý kouř. To byl důvod, proč tam je. Ten kouř jí měl ukázat osobu, která potřebuje pomoc. To, že jí stín přivedl do ne-

mocnice, znamenalo, že uvnitř bude někdo, kdo bude tímto kouřem označený. A tihle lidé to nebyli. I když vypadali velice smutní, zřejmě nepotřebujíbovali takovou pomoc, kterou jim Aria – nebo někdo jako ona – může poskytnout.

Aria došla k otáčivým dveřím a zastavila se. Nejen proto, že dveře samotné vypadaly zvláště, ale v jejich odrazu uviděla něco poprvé v životě. Sebe samu.

Bylo fajn dívat se na sebe po kouskách – na ruce, boty, sukně, vlasy – ale bylo mnohem lepší si prohlédnout sebe samu v celku. Tedy *skoro* v celku. Oči jí zabloudily na prázdné místo nad rameny – tam, kde měla mít křídla ... tedy kde *bude mít* křídla, až si je zaslouží.

Vtom se dveře daly šklubnutím do pohybu a Aria uskočila, když jimi prošel nějaký muž. Prosklené dveře se za ním dále otáčely a Ariin odraz mizel a zase se objevoval. Vrhla se vpřed, vyskočila na druhé straně a ocitla se v nemocnici.

Vstupní hala byla plná lidí. Někteří měli na sobě bílé pláště a svižně se pohybovali. Jiní byli oblečení normálně a choulili se na židlích. Ostatní stále přecházeli, čekali nebo se mezi sebou bavili. Aria místnost přejela pohledem, ale žádný kouř tam neviděla.

„Dobré odpoledne,“ řekla paní na recepci. „Mohu vám nějak pomoci?“

Aria došla až k pultu. „Jen se snažím někoho najít.“

„A kohopak hledáte?“ zeptala se ta paní.

„No, to já nevím,“ řekla Aria vesele. „Ještě jsem ho nenašla.“ Paní se zamračila, ale než stihla něco říct, Aria se usmála a dodala: „To nevadí, poznám ho, až ho uvidím.“

Poté se vydala chodbou vlevo.

Kdyby se ta paní pořádně dívala, možná by si všimla, že všechna světla na stropě zazářila o něco více, když pod nimi Aria prošla. Nebo že pod jejíma nohama mizela špína na podlaze, která pak zářila jako nová. Ona si toho ale nevšimla. Nikdo si nevšiml. Byly to malé změny, takové, které vycítíte, ale nemůžete si na ně sáhnout. Aria měnila svět k lepšímu jen svou přítomností.

Při hledání modrého kouře prošla už dvě patra – prohledávala chodby, nakukovala do oken a za dveře – až narazila na společenskou místnost. Několik dětí se tlačilo u televize, pár dalších sedělo u stolu s puzzly, ale její pozornost upoutal ten kluk u okna.

Byl bledý, plavovlasý a zahalený kouřem.

Díval se z okna a temné chomáče kouře se kolem něj vznášely jako mrak. Jakmile se ale Aria přiblížila, zamračila se. Jeho kouř neměl tu správnou barvu. Aria přece měla hledat *modrý* kouř. Avšak mrak, který kroužil kolem chlapcových ramen, byl temně fialový. Skoro černý.

Rozhodně to bylo znamení, ale ne pro Ariu.

„Henry,“ ozvalo se a chlapec u okna zvedl hlavu, když sestřička nesla k jeho kolečkovému křeslu kelímek s vodou.

Aria přemýšlela, proč tam Henry je a proč je zahalen tak hrozivým mrakem. Rozhlédla se a hledala někoho sobě podobného, asi někoho, kdo má kouzelný náramek stejné temně fialové barvy jako ten kouř. Ale nikdo takový se neukázal. Ve skutečnosti byla Aria jediná v místnosti, která nevypadala, že tam patří.

Až do chvíle, než vstoupila další dívka. Byla asi stejně vysoká jako Aria, měla hezkou opálenou pleť a husté tmavé

vlasý. Ariinu pozornost ale neupoutala dívčina pleť ani vlasý ani sešit, který k sobě tiskla. Byl to modrý kouř tetelící se kolem jejích ramen.

Kouř, který měl úplně stejnou barvu jako Ariin náramek.

Dívka nepřítomně proplula mezi stoly a židlemi, ponořená do svých vlastních myšlenek, a svalila se na pohovku v rohu místnosti. Aria zaváhala. Tolik se soustředila na hledání modrého kouře, že nevěděla, co má dělat teď. Tak tam stála a doufala, že jí dívka dá nějak najevo, co se děje.

Nevypadala totiž *nemocně* na rozdíl od ostatních dětí ve společenské místnosti. To ale Ariu nepřekvapovalo. Kouř totiž neměl s nemocemi nic společného. Pouze označoval osobu, které by Aria mohla pomoci, a s nemocemi nikomu pomoci nemohla. Neuměla uzdravovat. Ani nevěděla, jestli to někteří andělé umí. Aria byla prostě ... Aria. A ať už se té dívce s modrým kouřem stalo cokoli, Aria si byla jistá, že tomu nepřijde na kloub tím, že tam bude jen tak stát. Navíc se začala cítit trapně, že tam tak okouní. A tak se zhluboka nadechla, došla k pohovce a řekla ahoj.